

Sygn. akt II AKa 308/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiktor Gromiec (spr.)

Sędziowie: SSA Włodzimierz Brazewicz

SSA Andrzej Czarnota

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Żylińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Lilianny Stojek

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2015 r.

sprawy

S. G. (1) s. S.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 12 kk.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku

z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt **II K 85/11**

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu we Włocławku do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

S. G. (1) oskarżony został o to, że:

w 2006 roku w różnym czasie i miejscach działając w warunkach czynu ciągłego będąc właścicielem Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowo-Produkcyjnego (...) w związku z realizacją umów zawartych w 2006 roku na remonty linii elektroenergetycznych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie mając faktycznego zamiaru zapłacić za zamówiony towar doprowadził firmę „(...)” z siedzibą w D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 508520,82 zł w postaci farb i rozpuszczalników firmy (...) oraz urządzenia do pomiaru grubości powłoki i tak:

- w 2006 roku w nieustalonym miejscu, złożył telefonicznie zamówienie na kupno urządzenia do pomiaru grubości powłoki (...) o wartości 3146,20 zł, które następnie w dniu 26 października 2006r. odebrał J. R.;

- w dniu 9 i 26 października 2006 r. w nieustalonym miejscu za pośrednictwem faxu złożył zamówienie na kupno farb (...), które zostały odebrane: w dniu 19 października 2006r. w S. w ilości 9805 kg brutto przez J. R. i w dniu 18 października 2006 r. w S. w ilości 9416 kg brutto przez W. M. oraz w dniu 26 października 2006 r. w S. w ilości 2130 kg brutto przez W. M., powodując straty o łącznej wartości 211700,58 zł;

- w dniu 7 sierpnia i 6 listopada 2006 r. w nieustalonym miejscu za pośrednictwem faxu złożył zamówienie na kupno farb (...), które zostały odebrane w dniu 11 sierpnia 2006 r. w S. w ilości 3919 zł brutto przez P. R. i w dniu 9 sierpnia 2006 r. w S. w ilości 1287 kg brutto przez P. R. oraz w dniu 30 września 2006 r. w S. w ilości 2873 kg brutto przez P. R. i w dniu 10 listopada 2006r. w S. w ilości 2766 kg brutto przez P. R. powodując straty o łącznej wartości 190.774,55 zł

- w dniu 12 lipca 2006 r. w nieustalonym miejscu za pośrednictwem faxu złożył zamówienie na kupno farb (...), które zostały odebrane w dniu 1 sierpnia 2006 r. w W. w ilości 5029 kg brutto przez J. R. oraz w dniu 2 września 2006 r. w N. (...) w ilości 11154 kg brutto przez J. R. powodując straty o łącznej wartości 102.899,49 zł

to jest o popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 28 kwietnia 2015r. w sprawie II K 85/11 S. G. (1) uznany został za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że dopuścił się go działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od dnia 12 lipca 2006 r. do dnia 10 listopada 2006 r. w stosunku do mienia znacznej wartości oraz z tymi ustaleniami, że: oskarżony złożył zamówienie na kupno urządzenia (...) nieustalonego dnia na przełomie miesiący września- października 2006 r., wartość strat poniesionych przez pokrzywdzonego na skutek realizacji zamówień złożonych przez oskarżonego w dniach 7 sierpnia 2006 r. i 6 listopada 2006 r. wyniosła 102899, 49 złotych, wartość straty poniesionej przez pokrzywdzonego na skutek realizacji zamówienia złożonego przez oskarżonego w dniu 12 listopada 2006 r. wyniosła 190774,55 złotych, to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. skazany został na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie zostało na podstawie art. 69§ 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawieszzone na okres pięciu lat.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. S. G. (1) zobowiązany został do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) kwoty 508520,82 zł.

Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty i obciążył go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w toku postępowania.

Od wymienionego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który wskazując jako jej podstawy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił mu:

I. „naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj.:

b) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co dotyczyło w szczególności: uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego S. G. (1), w szczególności w części dotyczącej powodów nieuregulowania płatności na rzecz pokrzywdzonego, złej jakości dostarczonej przez pokrzywdzonego farby, podejmowanych prób ugodowego rozstrzygnięcia problemu, rozmów podejmowanych z przedstawicielem pokrzywdzonego Z. D. i ich rzeczywistego przebiegu, pomimo iż wyjaśnienia korespondowały z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków: J. W., P. R., W. R., D. A., M. K.; nadto uznanie w całości za wiarygodne zeznania Z. D., pomimo iż nie korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym i były nielogiczne; nadto zaniechanie dokonania oceny zebranego materiału dowodowego w kategoriach wiarygodności i ograniczenie się do wybiórczego przytoczenia treści zeznań tylko określonych świadków;

c) art. 424 nkt 1 i 2 kpk poprzez niesporządzenie przez Sąd I instancji uzasadnienia wyroku zgodnie ze wskazówkami płynącymi z tego przepisu, co przejawia się w:

- uzasadnienie nie zawiera logicznego wyводу wskazującego, w jaki sposób i na podstawie jakich konkretnie dowodów Sąd I instancji doszedł do przekonania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, w konsekwencji powyższego uzasadnienie nie zawiera dokładnego wyjaśnienia podstawy faktycznej zapadłego wyroku, a za takie nie może być uznanie zbiorcze odwołanie się do poszczególnych dowodów pod częścią zawierającą ustalenia faktyczne;

- zaniechanie dokonania oceny zebranego materiału dowodowego w kategoriach wiarygodności i ograniczenie się do wybiórczego przytoczenie treści zeznań poszczególnych świadków; brak dokładnego wyjaśnienia, które dowody Sąd uznał za wiarygodne, a którym należy odmówić wiary i z jakich powodów;

- zaniechanie wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, w tym nie objaśnienie w ogóle kwestii winy i zamiaru przypisanego oskarżonemu, w sytuacji gdy przestępstwo penalizowane w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk można popełnić tylko z winy umyślnej, w zamiarze kierunkowym, zarówno co do celu działania jak i podjętych środków, który musi istnieć już w momencie podejmowania pierwszej czynności;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa tj.

a) złożył w dn. 9 i 26 października 2006 r., 07 sierpnia 2006 r., 06 listopada 2006 r., 12 lipca 2006 r. oraz nieustalonego dnia 2006 r. pokrzywdzonemu zamówienie na dostarczenie farb oraz urządzenia do pomiaru grubości jej powłoki, nie mając faktycznego zamiaru zapłaty za dostarczony towar, w sytuacji gdy z materiału dowodowego bez wątplenia wynika, iż powodem braku zapłaty za w/w dostawy była zła jakość dostarczonej farby, co do której reklamacje składał oskarżony przedstawicielowi pokrzywdzonego Z. D. uzyskując zapewnienia co do ugodowego rozwiązania powstałego problemu;

b) oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i z góry powziętym zamiarem, w sytuacji gdy z materiału dowodowego nie wynika, jak również Sąd I Instancji zaniechał poczynić takowych ustaleń, aby już w momencie złożenia pierwszego zamówienia przez oskarżonego tj. 12 lipca 2006 r. miał on zamiar niewywiązania się z obowiązku zapłaty i w takim zamiarze składał dalsze zamówienia”;

W konsekwencji tak postawionych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest zasadna, bowiem zawarte w niej zarzuty, w szczególności związane z zaniechaniem wyjaśnienia przez Sąd orzekający podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, w tym kwestii winy i zamiaru przypisanego oskarżonemu są trafne.

Trafny jest również zarzut zaniechania wskazania przez Sąd meriti okoliczności pozwalających na ustalenie, że oskarżony już w czasie składania pierwszego zamówienia, w dniu 12 lipca 2006r., miał zamiar niewywiązania się z obowiązku zapłaty i w takim zamiarze składał dalsze zamówienia.

Stwierdzić również należy, że Sąd a quo nie zrealizował w pełni wskazań Sądu Apelacyjnego zawartych w wyroku z dnia 11 maja 2011r., sygn.. akt II AKa 104/11.

I

Dla zobrazowania pewnej złożoności rozpoznawanej sprawy należy przypomnieć, że Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 11 maja 2011r. w sprawie II AKa 104/11, na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora (...) i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 28 grudnia 2010r. sygn.. akt II K 32/10, którym S. G. (1) uniewinniony został od popełnienia zarzucanego mu czynu, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnych motywach wyroku Sąd odwoławczy wskazał powody uchylenia kwestionowanego rozstrzygnięcia oraz zawarł szczegółowe wskazania co do dalszego postępowania, które zgodnie z art. 442 § 3 k.p.k. były wiążące dla sądu, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy część tych wskazań Sąd Okręgowy zrealizował a część niestety nie.

Należy stwierdzić, iż Sąd pierwszej instancji w sposób szczegółowy i jasny ustalił stan faktyczny sprawy, w tym terminy kolejnych zamówień i dostaw farb na poszczególne budowle. Uwzględnił w nim wszystkie elementy współpracy Przedsiębiorstwa Usługowo Handlowo Produkcyjnego (...) z firmą (...), w tym istniejącą w 2004r. Precyzyjnie ustalił daty i treść korespondencji prowadzonej między stronami. Dostrzegł, że jakość farby kwestionowana była przez oskarżonego jedynie na budowie linii trakcyjnej O.-T.. Na dwu pozostałych budowach (linia G.-B. i linia M.-T.), w których uczestniczyło przedsiębiorstwo oskarżonego, nie kwestionowano jakości farb F.. Prawdłowo ustalił, że odbiory techniczne wykonywanych robót antykorozyjnych na wszystkich budowach nie zawierały zastrzeżeń co do jakości farby a prace zostały zrealizowane w terminie.

Sąd odwoławczy wskazał również, iż konieczne będzie przy ponownym rozpatrzeniu sprawy „dokładne ustalenie roli oskarżonego w kontekście zarzucanego jemu czynu i wyjaśnienie motywu postępowania co do każdego z elementów składających się na ciąg zachowań podjętych przez oskarżonego w ramach ciągłości czynu (art. 12 k.k.), bacząc czy działał on w zamiarze z góry powziętym niezapłacenia za każdą kolejną dostarczoną fakturę czy też zamiar ten powstał w innym okresie”. Tym samym „przedmiotem dociekań sądu powinno pozostawać ustalenie od kiedy oskarżony podjął zamiar niezapłacenia za farby i urządzenie pomiarowe” (str. 7-8 uzasadnienia).

Sąd Apelacyjny wskazał, iż dowiedzenie popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu oszustwa polegać musiałyby na ustaleniu, iż działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził pokrzywdzoną spółkę w błąd co do realności zapłaty za dostarczony towar w terminie płatności.

Sąd a quem podkreślił, że owo ustalenie musi odnosić się do momentu „składania kolejnych zamówień na dostawę towaru z odroczonej terminem płatności lub w czasie odbioru towaru” (str. 9 uzasadnienia).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd pierwszej instancji zobowiązany został do poddania wnikliwej ocenie wyjaśnień oskarżonego. Również do ustalenia, w oparciu o wszystkie okoliczności przedmiotowe sprawy, stronę podmiotową zarzucanego mu czynu a także uwzględnić sytuację finansową jego przedsiębiorstwa i jego sytuację majątkową w okresie poprzedzającym zawarcie umów i tempore criminis, pamiętając, że niewypłacalność, czy brak płynności finansowej podmiotu gospodarczego, nie należy do znamion oszustwa ale może stanowić kryterium pomocnicze, rozgraniczające zwykle niewywiązanie się z umowy cywilno-prawnej od tego typu przestępstwa.

Należy stwierdzić, że powyżej opisanych zaleceń Sądu odwoławczego, Sąd ponownie rozpoznający sprawę nie zrealizował, a wszak były one dlań wiążące.

Tym samym doszło do obrazy przepisu postępowania – art. 442 § 3 k.p.k., co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

II

1. Już w świetle powyższych rozważań jako oczywiście zasadny należało uznać zarzut zaniechania wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, „ w tym nie objaśnienie w ogóle kwestii winy i zamiaru przypisanego oskarżonemu” a w konsekwencji uznać za taki również, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że „oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i z góry powziętym zamiarem, w sytuacji gdy z materiału dowodowego nie wynika, jak również Sąd I instancji zaniechał poczynić takowych ustaleń, aby już w momencie złożenia pierwszego zamówienia przez oskarżonego, tj. 12 lipca 2006r. miał on zamiar niewywiązania się z obowiązku zapłaty i w takim zamiarze składał dalsze zamówienia”.

Trafny jest również zarzut postawiony w punkcie C – tiret 3 rozpoznawanego środka odwoławczego, bowiem Sąd meriti nie dokonał oceny wyjaśnień S. G. (1) pod kątem ich wiarygodności, w szczególności nie wskazał – gdyby przyjął, że uznał je za niewiarygodne – z jakich powodów tak uczynił.

Suche stwierdzenie, że „argumenty, na które powołuje się oskarżony nie zasługują na uwzględnienie”, bez podania przyczyn takiej oceny jest niewystarczające.

Ma rację skarżący, że tak sporządzone uzasadnienie pozostaje w sprzeczności z wymogami określonymi w przepisie art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.

Oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstwa oszustwa. Przyjęcie, iż oskarżony działał z góry z powziętym zamiarem wymagało poczynienia ustaleń, że zamiar ten istniał już w momencie złożenia przezeń pierwszego zamówienia. Tym samym Sąd orzekający powinien był wykazać, na podstawie zebranych dowodów i w świetle ustalonego stanu faktycznego, iż S. G. (1) składając w dniu 12 lipca 2006r. zamówienie na farbę, miał zamiar niewywiązania się z warunków zawartej umowy (obowiązku płatności za zakupiony towar) i w wykonaniu tak powziętego zamiaru, składał kolejne zamówienia.

Stwierdzić należy, że w pisemnych motywach kwestionowanego rozstrzygnięcia próżno szukać rozważań dotyczących tego zagadnienia, wszak najistotniejszego dla odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Sąd I instancji jedynie wskazał na str. 33 uzasadnienia, że oskarżony „faktycznie nie zamierzał wywiązać się z zobowiązań”.

Nie rozważył zaś wnikliwie i wszechstronnie, przez pryzmat dokonanych ustaleń faktycznych i okoliczności zeń wynikających i w konsekwencji nie wskazał od kiedy S. G. (1) towarzyszył zamiar oszustwa i na podstawie jakich dowodów, okoliczności i przesłanek ten bezpośredni (kierunkowy, celowościowy, o szczególnym zabarwieniu) zamiar ustalił.

Brak wyjaśnienia podstawy prawnej zaskarżonego wyroku stanowi – w realiach rozpoznawanej sprawy, gdzie osiągnięciem sporu jest uznanie rozpoznawanego czynu bądź za przestępstwo bądź za delikt o charakterze cywilnoprawnym – naruszenie przepisu art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k., które to mogło mieć wpływ na jego treść.

Należy zważyć, że również oskarżyciel posiłkowy w odpowiedzi na apelację zauważył, że „fragment uzasadnienia dotyczący wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia ma charakter prima facie lakoniczny”, choć z oczywistych względów (nastąpiło skazanie) dodał, że „nie sposób oprzeć się wrażeniu, że Sąd I instancji dokonując oceny okoliczności faktycznych jednocześnie analizował je od razu z perspektywy znamion czynu zabronionego opisanego w art. 286 k.k.”

Sąd odwoławczy wspomnianej „perspektywy” nie dostrzegł.

2. Mając na uwadze rodzaj stwierdzonych uchybień, niezbędne jest przypomnienie istoty zarzucanego oskarżonemu typu przestępstwa, zwłaszcza w aspekcie niektórych znamion strony przedmiotowej i podmiotowej oszustwa w typie podstawowym.

Zgodnie z art. 286§ 1 k.k. oszustwa dopuszcza się ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Sposób działania sprawcy oszustwa względem innej osoby może zatem polegać na :

- 1) wprowadzeniu jej w błąd poprzez wywołanie u niej wyobrażenia o istniejącej (nie przyszłej) rzeczywistości, która jest w istocie inna niż przedstawia jej sprawca,
- 2) wyzyskaniu błędu pokrzywdzonego, tj. jego subiektywnego wyobrażenia o rzeczywistości, która jest w istocie odmienna i o czym sprawca wie,
- 3) wyzyskaniu niezdolności pokrzywdzonego do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Zważyć przy tym należy, że wprowadzenie w błąd może mieć postać zarówno działania, jak i zaniechania (np. sprawca zataja przed pokrzywdzonym istotne informacje dotyczące obciążeń własnego majątku).

Opisane sposoby działania sprawcy muszą poprzedzać niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego, dlatego też istotnym znamieniem oszustwa jest związek przyczynowy między wprowadzeniem w błąd, czy wyzyskaniem błędu a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem.

Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, gdyż warunkiem odpowiedzialności jest działanie czy zaniechanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Zamiar bezpośredni o szczególnym zabarwieniu związanym z celem działania sprawcy oznacza, że elementy przedmiotowe oszustwa muszą się mieścić w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą.

Sprawca oszustwa nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć użyć w tym celu określonego sposobu działania czy zaniechania. W związku z tym do przestępstwa oszustwa nie dochodzi zarówno wtedy, jeśli jeden z przedstawionych elementów nie jest objęty świadomością sprawcy, jak i wówczas, jeżeli któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko się godzi.

Sprawca podejmując działanie musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która ma stanowić rezultat jego zachowania.

Zamiar bezpośredni musi tym samym obejmować zarówno cel działania sprawcy jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć tego właśnie sposobu działania, na przykład wprowadzenia w błąd co do możliwości zapłaty za towar pobrany na przedłużony termin płatności, działać w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Zatem przypisanie przestępstwa z art. 286§1 kk wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Stanowisko to znajduje potwierdzenie w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 13 stycznia 2010r., II K 150/09, Biul.PK 2010, nr 2, poz.6; wyrok z dnia 4 czerwca 2009r., WA 16/09, R-OSNKW 2009, poz. 1253; wyrok z dnia 11 lutego 2009r., III KK 245/08, OSPr i Pr 2009, nr 7-8, poz. 8; wyrok z dnia 19 lipca 2007r. V KK 384/06, Biul PK 2007, nr 14, poz. 33; wyrok z dnia 3 lipca 2007r. II K 327/06, R-OSNKW 2007, poz. 1498).

Tym samym dla przypisania S. G. (1) popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. konieczne jest bezsporne ustalenie spełnienia przezeń znamion strony podmiotowej czynu polegającej na tym, że już w momencie złożenia zamówienia na dostawę towaru z odroczonym terminem płatności określonym w wystawionej fakturze lub w czasie odbioru towaru miał zamiar niezwrócenia należności, doprowadzając w ten sposób kontrahenta umowy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia go w błąd.

Musi mieć przy tym Sąd orzekający na uwadze to, że późniejsze niewywiązanie się z zobowiązania cywilnoprawnego, nawet świadome i celowe, o ile nie należy do okoliczności wskazujących na pierwotny zamiar oszustwa, który towarzyszył oskarżonemu, nie może dawać podstawy do przypisania odpowiedzialności karnej za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

III

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym jej rozpoznaniu Sąd orzekający winien mieć na uwadze powyżej przedstawione rozważania, uwagi i poglądy a także wszechstronnie ustosunkować się do zarzutów zawartych w rozpoznawanym środku odwoławczym,

a w konsekwencji rozstrzygnąć czy w działaniu S. G. (1) można dopatrzeć się wszystkich znamion występku stypizowanego w art. 286 § 1 k.k.

Przy ustalaniu zamiaru oszustwa Sąd meriti rozważy wszystkie okoliczności sprawy, w tym możliwości finansowe oskarżonego, skalę przyjętych przezeń zobowiązań, jego zachowanie po otrzymaniu farby i stosunek do rozporządzającego mieniem w związku z upływem terminów płatności, z jednoczesną oceną zmian w jego sytuacji materialnej oraz przyczyn takiego stanu rzeczy.

Zatem tylko w oparciu o kompleksową ocenę okoliczności towarzyszących zawarciu umowy (umów) i wagi przyczyn ich niezrealizowania przez S. G. (1) Sąd Okręgowy będzie mógł wysnuć logiczne wnioski, czy mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie z oszustwem, czy też niekaranym niedotrzymaniem warunków umowy (umów).

Sąd a quem uważa, że dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy należy przesłuchać w charakterze świadków Z. D., W. R. i P. R..

Inne dowody mogą zostać ujawnione w trybie art. 442 § 3 k.p.k.